

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ADDYS ÆGTESKAB

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

1916
12 November

Addys Ægteskab

Blade af en Kvindes Kærlighedsroman.

3 underholdende Akter,
40 Afdelinger.

I Hovedrollen:

Dr. phil. Karl Mantzius,
hvem ogsaa den brillante Iscenesættelse skyldes.

OPTAGET AF

NORDISK FILMS COMPAGNI

HOVEDPERSONERNE:

Kaptajn v. Rosen til Rosendal Herr Dr. phil. **Karl Mantzius**.
 Addy Bang Frk. **Rigmor Dinesen**.
 Walter v. Seedorff, Baron Herr **Svend Aggerholm**.
 Skovfoged Starke paa Rosendal Herr **Fr. Jacobsen**.

Fru Bang

Fra Hatty Lantzen

AFDELINGERNE:

1. I Addys Hjem.
2. Utrygge økonomiske Forhold.
3. Kaptajn v. Rosen anholder om Addys Haand.
4. Et bedrøvet Ja!
5. Samme Aften.
6. Addys Brev til Walter.
7. Til Stævnemødet den næste Dag.
8. Et gement Forslag!
9. Addy og Walter skiller som Uvenner.
10. Brylluppet.
11. Walter forsøger atter sin Lykke hos Addy.
12. I det nye Hjem.
13. En Brudenat!!
14. Drømmebilleder.
15. Walter er i dyb Gæld.
16. Ved Frokostbordet.
17. Brevet til Addy.
18. Addys Sjælekamp.
19. »Jeg har en Del Gæld fra mine Ungpigedage . . .«
20. Checken paa de 10,000 Kr.

21. Ved Træet i Skoven.
22. Den gamle Skovfoged aflægger sin Beretning.
23. Walter afslører sig som en gemen Bandit.
24. Kun Halvdelen af Brevene!
25. Det skæbnesvandre Brev!
26. Kaptajn v. Rosen og Skovfogeden følger efter Addy.
27. Paa Skovsøens Vover.
28. Reddet fra Døden.
29. Kaptajn Rosen vil hjelpe sin Hustru.
30. En ny Check.
31. »Æreløse Slyngel.«
32. Ved Træet.
33. Walter henter sit Bytte.
34. Afsløret.
35. Overmandet af Skovbetjente.
36. Addy faar alle Brevene.
37. En Hædersmand.
38. Addy fylder 20 Aar.
39. Et muntern Selskab.
40. Naar Hjerterne tør op!

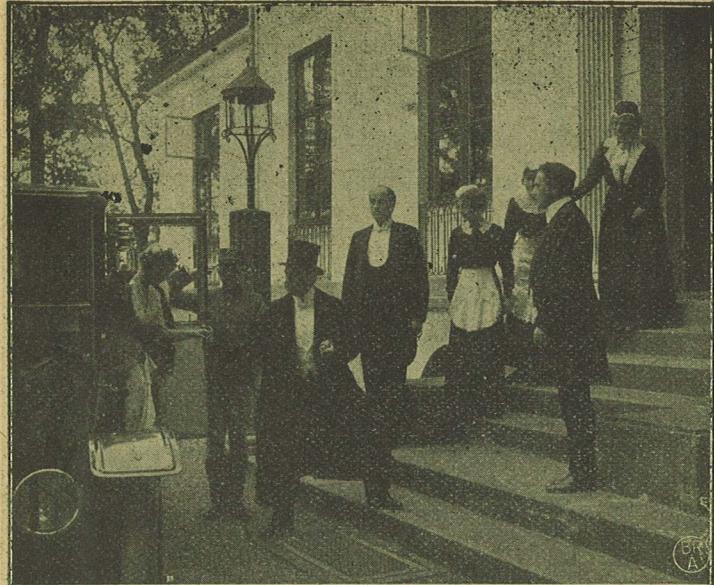
Der er baade Spænding og Fantasi over denne Film; dens Handling er netop saa rig paa bevægede Oprin og saa afvekslende tilrettelagt, at Interessen intet Øjeblik slappes, men tværtimod øges gennem Akterne! Om Spillet er der kun Lovord at sige; Mantzius' Navn er den bedste Garanti herfor!!

Over Fornuftsægteskabet hviler der altid noget mystisk! Stærkt interesserede folger Vennerne de Nygistes indbyrdes Forhold, medens de i Stilhed venter paa Svaret: vil det hænde, at Hjerterne tør op, saa at den isnende Kulde afløses af den sande Kærlighed? Problemet giver i hvert Fald Stof til en underholdende Film!!

Addy er Datter af en Enke, der sidder i utrygge økonomiske Forhold, og hvis stadige Bekymring derfor gælder Datterens Fremtid. Addy er i al Hemmelighed forlovet med Baron Walter v. Seedorff, en ung, forgældet Levemand, om hvis mindre fortjenstfulde Meriter Addy paa dette Tidspunkt dog ingen Anelse har.

En Dag stiller Kaptajn v. Rosen til Rosendal hos Enkefru Bang for at fri til Datteren. Kaptajn v. Rosen er vel ude over sin første Ungdom, men en livlig Aand, et varmtfølende Hjerte og et ridderligt Væsen forsoner med de graa Tindinger. For Fru Bang er det heller ikke uden en vis Betydning, at Kaptajn v. Rosen er en meget velhavende Mand, som vil være i Stand til at befri baade hende og Addy for ethvert Savn. Saa ind-

trængende, det er hende muligt, søger hun da ogsaa at overtale Datteren, der omsider giver efter for Moderens Opfordringer. Til Vennen, Baron v. Seedorff, skriver hun følgende Brev:

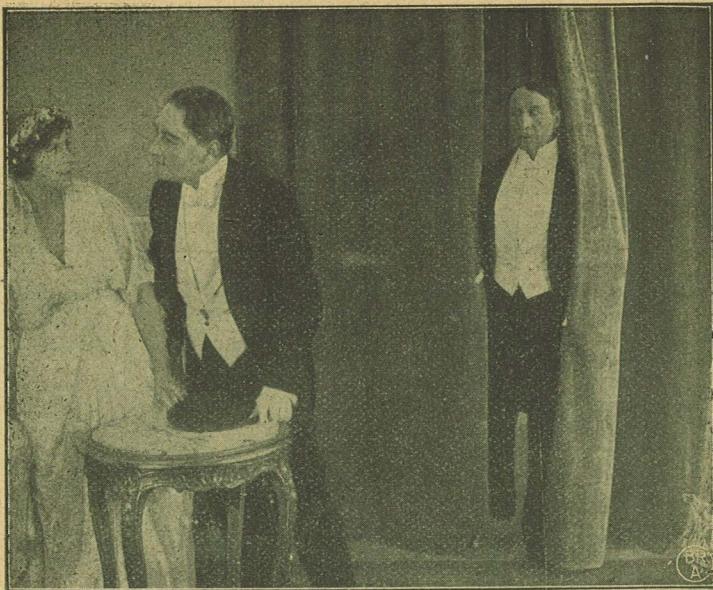
Kære Walter!

Paa Moders indtrængende Opfordringer har jeg i Dag sagt ja til at gifte mig med Kaptajn v. Rosen, men Gud skal vide, at jeg kun tager ham for Pengenes Skyld. Det bliver tungt for mig at tage Afsked med Dig, men det maa jo ske. Lad os mødes i Eftermiddag . . .

De mødes om Eftermiddagen, og ved denne Lejlighed faar Addy for første Gang Anledning til et Indblik i »Vennen« sande Karakter, idet han er gemen nok til at foreslaa, at de bag Kaptajn v. Rosens Ryg kan fortsætte deres Forbindelse. Som Uvenner skilles de to tidlige Venner.

Addy bliver gift med Kaptajn v. Rosen og ankommer nogle Maaneder senere til sit fremtidige Hjem paa Rosendal. Lidt efter lidt vænner hun sig til Samlivet med sin Mand og lærer at paaskønne hans fine og ridderlige Sindelag.

Walter har imidlertid ved Spil og Udskejelser skaffet sig en frygtelig Gæld paa Halsen, og for at redde sig ud af sine økonomiske Vanskeligheder beslutter han samvittighedslost at udnytte Addys Kærlighedsbreve, som endnu er i hans Besiddelse, og da navnlig det Brev, Addy sendte ham i Anledning af Skilsmissen. Walter bor netop for Tiden som Gæst paa Godset Lilleborg, der er beliggende i umiddelbar Nærhed af Rosendal. Han skriver da til Fru Addy og anmoder hende om et Møde i Skoven. Hun kommer til Stede og erfarer da, at

hendes tidligere Ven ved Hjælp af hendes Breve vil kompromittere hende, med mindre hun paatager sig at tilvejebringe en Sum af 10,000 Kroner. For Moderens Skyld lovér hun det, og samme Aften bringer hun virkelig Pengene, som hun under Paaskud af at skulle betale en Del Gæld fra sin Ungpigetid har faaet af Kaptajn v. Rosen.

Walters Gemenhed gaar imidlertid Addy saa nær til Hjerte, at hun bestemmer sig til at søger Døden. I sidste Øjeblik lykkes det dog Kaptajn v. Rosen at redde hende tilbage til Livet, og da hun er kommen til Kraeftet, skrifter hun hele sin Historie for ham. Højmodig giver han hende fuld Tilgivelse og samler fra dette Øjeblik al sin Opmærksomhed om at beskytte sin Hustru mod videre Forfølgelse fra Baron v. Seedorffs Side.

Næste Dag iværksætter Walter en ny Slyngelstreg, idet han efter at have modtaget Checken på de 10,000 Kr. nøjes med at udlevere Halvdelen af Brevene. Kaptajn v. Rosen beslutter at lade Slubberten løbe Linen ud og beder derfor Addy tilskrive Walter et Brev, hvori hun tilbyder at betale Resten af Brevene med nye 10,000 Kr., som han vil finde i et nærmere betegnet Træ i Skoven, hvis han vil komme den næste Dag paa en bestemt Tid. Walter v. Seedorff, der umuligt kan tænke sig, at Addy har fundet en værdifuld Allieret i sin Mand, aner ikke Uraad og begiver sig næste Dag til Stedet. Han finder ogsaa meget rigtigt en Check, som imidlertid i Stedet for at være udfyldt med Tallet 10,000 er overskrevet med Ordene »Æreløse Slyngel«. Da begriber han, at han er gaaet i en

7733

BR
A

Fælde, men inden han faar Tid til at tage nogen Beslutning, styrter Kaptajn v. Rosen frem fra et nærliggende Buskads i Spidsen for nogle af Godsets Folk.

Walter v. Seedorff faar den Straf, han har gjort sig fortent til, men Addy og Kaptajn v. Rosen lever fra nu af i Lykke og Fred paa Rosendal.

A/S „FOTORAMA“ ejer Filmen, saa-
vel som dens Plakat- og Program-
tekst o. a. lign. Materiale, med abso-
lut Eneret. Ved Misbrug vil der blive
nedlagt Forbud og Erstatningskrav
gjort gældende mod Vedkommende.

Addys Agteskab.

Personerne:

Kaptajn v. Rosen til Rosendal...Herr Dr. phil. Karl Mantzius.
Addy Bang.....Frk. Rigmor Dinesen.
Walter v. Seedorff, Baron.....Herr Svend Aggerholm.
Skovfoged Starke paa Rosendal...Herr Fr. Jacotson.

Addy er Datter af en Enke, der sidder i ganske smaa Kaar, og hvis stadige Bekymring derfor gælder Datterens Fremtid. Addy er i al Hemmelighed forlovet med Baron Walter v. Seedorff en ung, forgældet Levemand, om hvis mindre fortjenstfulde Meriter Addy paa dette Tidspunkt dog ingen Anelse har.

En Dag stiller Kaptajn v. Rosen til Rosendal hos Enkefru Bang for at fri til Datteren. Kaptajn v. Rosen er vel ude over sin første Ungdom, men en livlig Aand, et varmtfølende Hjerter og et ridderligt Væsen forsoner med de graa Tindinger. For Fru Bang er det heller ikke uden en vis Betydning, at Kaptajn v. Rosen er en meget velhavende Mand, som vil være i Stand til at befri baade hende og Addy for ethvert Savn. Saa indtrængende det er hende muligt søger hun da ogsaa at overtale Datteren, der omsider giver efter for Moders Opfordringer. Til Vennen, Baron v. Seedorff, skriver hun følgende Brev:

Kære Walter.

Paa Moders indtrængende Opfordringer har jeg i Dag sagt ja til at gifte mig med Kaptajn v. Rosen, men Gud skal vide, at jeg kun tager ham for Pengenes Skyld. Det bliver tungt for mig at tage Afskæd med dig, men det maa jo ske. Laas os mødes i Eftermiddag.....

De mødes om Eftermiddagen og ved denne Lejlighed faar Addy for første Gang Anledning til et Indblik i "Vennen"s sande Karakter, idet han er gemen nok til at foreslaa, at de bag Kaptajn v. Rosens Ryg kan fortsætte deres Forbindelse. Som Uvenner skilles de to tidlige Venner.

Addy bliver gift med Kaptajn v. Rosen og ankommer nogle Maaneder senere til sit fremtidige Hjem paa Rosendal. Lidt efter lidt vanner hun sig til Samlivet med sin Mand og lærer at paaskønne hans fine og ridderkjlige Sindelag.

Walter har imidlertid ved Spil og Udskejelser skaffet sig en frygtelig Guld paa Halsen, og for at rede sig ud af sine økonomiske Vanskeligheder beslutter han samvittighedsløst at udnytte Addys Kærlighedsbrev, som endnu er i hans Besiddelse og da navnlig det Brev, Addy sendte ham i Anledning af Skilsmissen. Walter bor netop for Tiden som Guest paa Godset Lillienborg, der er beliggende i umiddelbar Nærhod af Rosendal. Han skriver da til pru Addy og anmoder hende om et Møde i Skoven. Hun kommer til Stede og erfarer da, at hendes tidligere Ven ved Hjælp af hendes Breve vil kompromittere hende, med mindre hun paatager sig at tilvejebringe en Sum af 10.000 Kroner. For Moderens Skyld lover hun det, og samme Aften bringer hun virkelig Pengene, som hun under Paaskud af at skulle betale en Del Guld fra sin Ungpigetid har faaet af Kaptajn v. Rosen.

Walters Gemenhed gaar imidlertid Addy saa nær til Hjerte, at hun bestemmer sig til at søge Døden. I sidste Øjeblik lykkes det dog Kaptajn v. Rosen at redde hende tilbage til Livet, og da hun er kommen til Kræfter, skrifter hun hele sin Historie for ham. Højmodig giver han hende fuld Tilgivelse og samler fra dette Øjeblik al sin Opmarksomhed om at beskytte sin Hustru mod videre Forfølgelse fra Baron v. Seedorffs Side.

Næste Dag iværksætter Walter en ny Slyngelstreg, idet han efter at have modtaget Checken paa de 10.000 Kr. nøjes med at udlevere Halvdelen af Brevene. Kaptajn v. Rosen beslutter at lade Slubberten løbe Lin en ud og beder derfor Addy tilskrive Walter et Brev, hvori hun tilbyder at betale Resten af Brevene med nye 10.000 Kr., som han vil finde i et nærmere betegnet Træ i Skoven,

hvis han vil komme den næste Dag paa en bestemt Tid. Walter v. Seedorff, der umuligt kan tænke sig, at Addy har fundet en værdifuld Allieret i sin Mand, aner ikke Uraad og begiver sig næste Dag til Stedet. Han finder ogsaa meget rigtigt en Check som imidlertid i Stedet for at være udfyldt med Tallet 10.000 er overskrevet med Ordene "Ereløse Slynge". Da begræber han, at han er gaaet i en Fælde, men inden han faar Tid til at tage nogen Beslutning styrter Kaptajn v. Rosen frem fra et nærliggende Buskads i Spidsen for nogle af Godsets Folk.

Walter v. Seedorff faar den Straf, han har gjort sig fortjent til, men Addy og Kaptajn v. Rosen lever fra nu af i Lykke og Fred paa Rosendal.

Was vor der Ehe war!

Der Roman einer verheirateten Frau in drei Abteilungen.

Personen:

Alexander Freiherr von Heidorn.....	Dr.phil.Karl Mantzius
Anneliese.....	Rigmor Dinesen
Theodor Holbrich.....	Svend Aggerholm
Der Waldhüter.....	Frederik Jacobsen

Anneliese liebt den leichtsinnigen, überschuldeten

Theodor Holbrich, ohne Hoffnung, dass ihre Neigung jemals zu einer Ehe führen wird. Als daher der reiche Rittergutsbesitzer Alexander von Heidorn sich um ihre Hand bewirbt, gibt sie den Bit-ten ihrer Mutter, die in sehr bedrängten Verhältnissen lebt, mit schweren Herzen nach und verlobt sich mit dem Freiherrn. Aber noch nach der Verlobung schreibt sie Theodor einen sehr innigen Brief und bittet ihn um ein letztes Zusammentreffen auf dem Parkweg, der ihre schönsten Stunden gesehen hat.

Einige Monate später wird die Hochzeit gefeiert. Auch Theodor Holbrich befindet sich unter den Gästen. Aber anstatt sich taktvoll im Hintergrund zu halten, benutzt er ein Allein-sein der Braut, um sich ihr aufdringlich zu nähern. Zum ersten Mal ahnt Anneliese, dass Theodor ihrer Neigung vielleicht doch nicht würdig war. Sie begrüßt das Erscheinen ihres Gatten, der ihr, mit einem erstaunten und missbilligenden Blick auf Holbrich, den Arm reicht und sie hinausführt. Eine Stunde später betritt Anneliese ihr künftiges Heim, das in einem grossen, schattigen Park wundervoll gelegen ist. Der Freiherr zeigt seiner Frau die festlich geschmückten Gemächer, allein als er sie an der Tür des Schlafzimmers in die Arme schliessen will, misst sie ihn mit einem Blick der Angst und Empörung und reisst sich von ihm los. Heidorn beherrscht sich sofort und tritt mit einer kühlen Verneigung zurück. Aber Annelieses Gefühle haben sich doch mehr verändert, als sie glaubt. In der Nacht träumt sie von Theodor und sieht dann den einsamen Gatten vor sich, der mit einem ernsten, gütigen Gesicht auf sie zutritt, und sie streckt ihm

die Arme entgegen, wie um die entschwindende Erscheinung festzuhalten.

Allmählich lernt Anneliese ihren Gatten mehr und mehr schätzen. Ihr neues Leben beginnt, einen immer stärkeren Reiz auf sie auszuüben, und sie würde vollkommen glücklich sein, wenn nicht die Erinnerung an das, was vor der Ehe war, sie quälte.

Theodor Holbrich hat inzwischen immer mehr Schulden gemacht und befindet sich in einer so gedrängten Lage, dass er sich schliesslich in seiner Verzweiflung entschliesst, sich an Anneliese um Hilfe zu wenden. In seinem Besitz sind noch immer ihre Liebesbriefe, deren Rückgabe ihr sicherlich eine grössere Summe wert ist. Er fordert die junge Frau daher zu einer Unterredung im Eichenhain auf. Anneliese glaubt ihren Ohren nicht trauen zu dürfen, als Theodor ihr den empörenden Handel vorschlägt. Dennoch wagt sie nicht entschlossen gegen ihn aufzutreten in der Furcht, ihr Gatte könnte sie nun, da sie ihn zu lieben beginnt, um ihrer früheren Liebe willen verstoßen, wenn Theodor seine Drohung ausführt und ihm ihre Briefe zur Verfügung stellt.

Mit schwerem Herzen kehrt sie in ihr schönes friedliches Heim zurück; über das plötzlich tiefe Schatten gefallen zu sein scheinen. Sie glaubt in den Boden sinken zu müssen, als sie Alexander ihre alten Schulden eingestehst und die Höhe der Summe nennen muss. Die erwarteten Vorwürfe bleiben jedoch aus. Ohne eine Miene zu verzieren, füllt der Freiherr ein Scheckformular aus, das er seiner jungen Frau sogleich einhändigt. Im Laufe des gleichen Tages wird ein Blumenstrauss Theodors für das Ehepaar abgegeben. Aber anstatt sich über die Aufmerksamkeit zu freuen, schleudert Anneliese die Blumen von sich. Jetzt wird auch der Freiherr misstrauisch. Sein Verdacht bestätigt sich durch die Aussage eines seiner Waldhüter, der die Unterredung zwischen Anneliese und Theodor belauscht hat. Aber nur Mitleid für die arme, gehetzte junge

Frau bewegt ihn, als er ihr zu dem Treffpunkt folgt, wohin sie den Scheck zu bringen versprochen hat. Als Anneliese sich über den Parksee zurückrudert, erkennt sie in dem Boot, das sich gerade vom Ufer löst, ihren Gatten und stürzt sich in wilder Verzweiflung aus dem Boot. Heidorn rettet sie jedoch und trägt sie auf seinen Armen ans Land. Als sie eine Stunde später mit wärmenden Decken umhüllt auf ihrem Bett liegt, betritt ihr Gatte das Zimmer und fragt ernst und gütig nach den traurigen Zusammenhängen, die bei nahe zu einem so erschütternden Ende geführt hätten. Anneliese gesteht rückhaltlos die Wahrheit und erlebt, dass Alexander sie nicht von sich stösst, sondern ^{zu} liebreich und verständnisvoll an seine Brust zieht. Zorn beseelt ihn nur gegen den Unwürdigen, der die Jugend und die Unerfahrenheit seiner Frau so herzlos ausgebautet hat. Ihm will er eine Lektion erteilen, an die er Zeit seines Lebens zurückdenken soll. Als Theodor der inzwischen nur die Hälfte der Briefe zurückgegeben hat, für den Rest noch einmal zehntausend Mark verlangt, lässt er ihn kurzerhand von seinen Waldarbeitern festnehmen. Statt des bereits erhaltenen Schecks, ordnet er an, dass man ihm das zweite, von Anneliese ausgefüllte Scheckformular in die Tasche stecke. Der Erpresser liest die Worte: "Diskonto Bank. Zahlen Sie nach Sicht an Ueberbringer dieses, Herrn Theodor Holbrich die Ehre zurück, die er um schnödes Geld verkauft hat. Anneliese von Heidorn." Mit diesem Scheck schickt der Freiherr ihn unter sicherer Bedeckung der Polizei.

Am nächsten Tag feiert Anneliese ihren 20. Geburtstag. Es ist ihr, als ob sie heute dem Leben und der Liebe neu geboren würde. Als der Gatte sich an diesem Abend von ihr trennen will, schlingt sie bittend die Arme um seinen Hals und verbirgt tief errötend ihren Kopf an seiner Brust....

.....

die nicht mehr so ist wie sie, und das gewisse Gefühl der Sicherheit, das sie hat, wenn sie sich auf dem Lande befindet, ist weg. Sie kann nicht mehr allein sein, ohne dass sie sich unwohl fühlt. Sie möchte zurück zu ihrem alten Leben, aber sie kann es nicht mehr tun. Sie ist jetzt eine Frau, die nur noch für sich selbst lebt. Sie ist einsam und traurig, aber sie weiß, dass sie nicht mehr allein ist. Sie hat einen neuen Menschen gefunden, der sie liebt und respektiert. Sie ist glücklich, aber sie weiß auch, dass sie nicht mehr jene Person ist, die sie war. Sie ist eine neue Person, die versucht, eine neue Zukunft zu schaffen.

Alice en ménage.

Personnages:

Le capitaine de Lavigne, propriétaire du domaine de Lavigne.....	M. Karl Mantzius Dr. en philosophie
Alice Delamarre.....	Mlle Rigmor Dinesen
Le baron Raoul de Limeray.....	M. Svend Aggerholm
Pierre Durand, garde-forestier au domaine... de Lavigne	M. Frederik Jacobsen

Alice est la fille d'une veuve qui se trouve dans la gêne et par conséquent sa mère s'inquiète beaucoup de l'avenir de sa fille. Alice est secrètement fiancée à baron Raoul de Limeray , un jeune roué, criblé de dettes, mais à cette époque elle est tout à fait ignorante de ce fait.

Alors un jour le capitaine de Lavigne, propriétaire du domaine de Lavigne, se présente chez Madame veuve Delamarre, pour lui demander la main d'Alice. Le capitaine a passé la fleur de l'âge, mais il a l'esprit vif, un cœur généreux bien qu'il ait des tempes grisâtres. Madame Delamarre comprend de suite que ce sera très avantageux d'avoir un homme riche pour gendre qui pourra suppléer à tous défauts; elle fait donc tout son possible pour arranger ce mariage et à la fin Alice cède à la demande de sa mère. À son ami le baron de Limeray Alice écrit la lettre suivante:

Mon cher Raoul,

J'ai dû céder aux instances de ma mère qui veut que j'épouse le capitaine de Lavigne. Dieu sait que si je le fais, c'est uniquement pour l'argent, et j'ai le cœur bien gros en pensant qu'il faut nous séparer, mais je n'ai pas le choix. Viens me trouver cet après-midi..
+.....+

Au rendez-vous Alice voit pour la première fois le vrai caractère de son ami; il a le front de lui proposer de continuer leur

liaison aussi après le mariage. Alice en est fort indignée, et ils se quittent ennemis.

Le mariage a lieu et quelques mois plus tard le capitaine et Alice arrivent au château de Lavigne, leur futur foyer. Peu à peu Alice commence à s'habituer à la vie commune avec le capitaine ayant reconnu le noble caractère de son mari.

Le baron Raoul, en réalité un grand joueur qui mène une vie de débauche, est à présent crible de dettes et pour sortir de ses difficultés économiques il décide d'exploiter les lettres d'amour qu'il détient d'Alice, notamment la lettre qu'elle lui a envoyée pour l'informer de son mariage prochain. Étant en visite au château de Lys, situé tout près du domaine de Lavigne, il profite de l'occasion et écrit une lettre à Madame Alice, dans laquelle il lui demande un rendez-vous. Ayant lu la lettre Alice comprend que son ami d'autrefois veut dévoiler leur liaison à son mari, le baron de Lavigne, si elle ne se charge pas de lui procurer 10.000 fr. Elle y consent à cause de sa mère, et le scir même elle apporte l'argent que son mari lui a donné; elle lui a expliqué qu'elle voudrait payer les dettes, qu'elle a dès faire quand elle était jeune fille.

Alice prend cependant la basesse de Raoul tellement au coeur qu'elle décide de se suicider. Mais au dernier moment le capitaine sauve sa vie. Quand elle est retrouvée elle avoue tout à son mari qui lui pardonne de tout son coeur et qui aussi fait tout son possible pour la protéger contre les poursuites du baron.

Le lendemain Raoul essaie un nouveau tour de coquin, après avoir reçu le chèque de 10,000fr. il ne rend que la moitié des lettres. Le capitaine décide tout de même de le laisser faire et demande à Alice d'écrire une lettre à Raoul disant qu'elle veut avoir les lettres qui sont encore dans sa possession, en échange elle lui

donnera un nouveau chèque de 10,000 fr. qu'il trouvera le lendemain dans un arbre indiqué au forêt. Le baron qui ne se doute pas qu' Alice a raconté tout à son mari se rend à la forêt à l'heure convenue. Il y trouve aussi le chèque, mais cette fois-ci Alice écrit " coquin infame" au lieu de 10.000 fr. Comprenant qu'il est tombé dans un piège, il veut se sauver, mais en ce moment le capitaine de Lavigne se jette sur lui, et Raoul de Limeray est puni comme il l'a mérité.

Mais Alice et le capitaine vivent dorénavant heureux ensemble.

un équivalent à 1000.000 francs suisses ou 1000000 francs belges.
Les deux derniers sont en effet le résultat d'un travail de recherche et de préparation qui a duré plusieurs mois. Les deux derniers sont en effet le résultat d'un travail de recherche et de préparation qui a duré plusieurs mois. Les deux derniers sont en effet le résultat d'un travail de recherche et de préparation qui a duré plusieurs mois. Les deux derniers sont en effet le résultat d'un travail de recherche et de préparation qui a duré plusieurs mois.

Il est donc nécessaire de faire une analyse de ce qui a été fait pour comprendre l'ensemble du travail.

Il est donc nécessaire de faire une analyse de ce qui a été fait pour comprendre l'ensemble du travail.

